

SANT PAU I EL DOGMATISME RELIGIÓS

joan masuet puxeu

GOETHE:

No hi ha res de més perillós que una ignorància activa.

SANT PAU I EL DOGMATISME RELIGIÓS

joan masuet puxeu

GOETHE:

No hi ha res de més perillós que una ignorància activa.

SANT PAU I EL DOGMATISME RELIGIÓS

(La tesi que s'exposa en aquest opuscle es desenvolupa a partir del contingut del llibre *El codi pontifici* del mateix autor.)

Joan Masuet Puxeu

Web: www.joanmasuet.com

e-mail: [tarco coac.net](mailto:tarco@coac.net)

Que res no et desvii de l'evangeli:

On aniríem, Senyor, sense tu, si només tu tens paraules de vida eterna?

Sant Pere (Fets 10,34-35)

“Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d’uns o altres; sinó que acull tothom qui el reconeix i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui.”

Sant Pere (Fets 10,38)

“Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb l’Esperit Sant i amb poder.”

Jesús diu de si mateix: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d’aquestes paraules de l’Escriptura, del profeta Isaïes: “L’Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m’ha ungut per portar la bona nova als desvalguts, m’ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l’any de gràcia del Senyor.”» (*Lluc 4,16-21*)

LA HISTÒRIA DE JESÚS I DELS EVANGELIS

Jesús diu:

Jo he vingut a donar testimoni de la veritat, per això he nascut i per això he vingut al món, tothom qui és de la veritat escolta la meva veu.

Jesús ens revela la veritat d'un Déu que és Amor. L'amor de Déu s'encarna en Jesucrist, fins al punt de donar la seva vida per nosaltres. La seva vida i la seva doctrina són la referència fonamental de les nostres vides.

Jesús ve a salvar-nos, però no és amb la seva mort que ho fa, sinó amb la seva vida i la seva doctrina.

Jo sóc el camí, la veritat i la vida.

El qui vulgui venir amb mi que agafi la seva creu i em segueixi.

Quan Jesús se'n va ens deixa el seu exemple com a camí de vida. Els seus deixebles més directes viuran en el record del que representa i de la doctrina que els ha revelat. Ells i els seus seguidors l'anunciaran a tots els pobles. Aquesta doctrina es recull per les comunitats on arriba i a partir d'ella i del record de la vida de Jesús s'escriuen els evangelis entre els anys 70 i 100 dC.

Mentrestant, apareix, insospitadament, un fariseu de temperament apassionat i fogós, segons el descriu la Sagrada Escriptura, que abans de convertir-se treballava al servei de la institució judaica: Saule. Que es converteix al que Crist representa, i que sense haver conegut mai directament Jesús ni pràcticament els seus apòstols més propers es posa a interpretar el que li arriba del que ha passat. Ell creurà en la resurrecció de Jesús, i creu i predicarà que la seva mort serveix per a redimir la humanitat del pecat i de la mort.

A partir d'aquí, ell, convertit en sant Pau, crea tota una doctrina, que és la que acaba triomfant en el si de la nova Església, que afirma que l'home se salva per la seva fe en Jesucrist i no pel compliment de la Llei ni per les seves obres.

Havent trencat amb els jueus, a qui servia amb devoció perseguint els cristians, al considerar a més que les seves pràctiques eren equivocades, sant Pau ha de fugir. Es passa mitja vida fugint dels jueus, que el consideren un traïdor i a qui acusen de predicar que no cal complir amb la llei de Moisès per obtenir la salvació. Ell crearà tota una doctrina paral·lela als evangelis, a la qual se li dóna el mateix valor i que, de fet, consta al Nou Testament al costat dels evangelis i que es llegeix i predica a la missa conjuntament amb ells.

Ell també crearà l'organització, al llarg dels seus viatges, de les comunitats cristianes a Síria, a l'actual Turquia i a Grècia.

Arribarà finalment a Roma, detingut per a ser jutjat pels romans, donada la seva condició de ciutadà romà a la qual apel·la, acusat pels jueus de cometre delictes que als romans ni els va ni els ve, pel que aparentment en sortirà absolt, almenys en primera instància. Es quedarà a Roma escampant les seves idees i la seva obra, que transcendiran per sobre del que prediquen els primers apòstols, que es limiten a explicar allò del que han estat testimonis, sense interpretacions afegides. Suposadament morirà a Roma, però enlloc no consta que així sigui, ni com.

LA HISTÒRIA QUE ENS ARRIBA, FRUIT D'UNA CONJUNCIÓ DETERMINADA DE FORCES

Els experts en història de l'Església ens diuen que els seus concilis més importants han estat segurament el Concili de Nicea, del 325 dC, i el Concili de Trento, que va durar del 1545 al 1563. El primer sota l'emperador Constantí, el segon sota l'emperador Carles V. En el primer es va condemnar l'arrianisme, proclamar que Jesús era Déu i es va projectar el cristianisme dins l'imperi romà com una religió preeminent; i en el segon, concili de la Contrareforma, després de la reforma protestant, es reorganitzarà pràcticament tota l'Església.

Entre el primer concili ecumènic, de Nicea, i el dinovè, de Trento, hi ha els que són tinguts com a pares de l'Església: sant Ambrós (340-397), sant Agustí (354-430), sant Jeroni (340-420) i sant Gregori (540-604). Els dos primers, bisbes de Milà i Hipona, respectivament; sant Jeroni és qui tradueix la Bíblia, oficial fins fa poc, de l'hebreu i del grec al llatí, l'anomenada comunament "la Vulgata"; i sant Gregori va ser el Papa Gregori I Magne. Tots ells, grans teòlegs i grans pensadors.

També sant Tomàs d'Aquino (1225-1274), autor de la *Summa teològica*, que intenta recopilar, ordenar i descriure tota la doctrina i teologia de l'Església fins aquell moment. Després d'haver estat anys escrivint bona part del text, sembla que arriba un moment en què deixa d'escriure i confessa: **tot el que he escrit és palla.**

És evident que la política juga un paper molt important en la història de les religions, i que és un factor determinant per escampar, o més ben dit, per imposar unes determinades creences.

LA TEOLOGIA DOGMÀTICA, UNA TEORIA IMAGINÀRIA

L'ésser humà, des que neix, intenta comprendre el món en què viu per tal de trobar sentit a la seva existència. Per fer-ho, algunes vegades imagina coses que no coneix. Per exemple, no entén el mal i el dolor que se'n deriva. Al creure que hi ha un Déu creador i que no és possible que aquest Déu hagi introduït el mal en el món, s'imagina que ha estat l'home qui ho ha fet a través del que es denomina el pecat original que, suposadament, després s'ha estès a tota la humanitat a través dels segles.

El fet és que voler trobar sentit a les coses que passen sense conèixer els fets de què deriven du a imaginar coses que moltes vegades no són correctes. Avui, el món científic considera que la creació és un fet evolutiu, que Déu no ha creat el món d'una sola vegada i que per tant la idea creacionista és una concepció equivocada.

El teòleg Ratzinger, Papa Benet XVI, a la seva homilia sobre el pecat original del 3 de desembre de 2008, diu:

Audiència. "El pecat original en els ensenyaments de sant Pau."

"Però com a homes d'avui, cal que ens preguntem: Què és el pecat original? Què ensenya sant Pau? Què ensenya l'Església? És sostenible també avui aquesta doctrina? Molts pensen que, a la llum de la història de l'evolució, no hi hauria ja lloc per a la doctrina d'un primer pecat, que després es difondria en tota la història de la humanitat. I, en conseqüència, també la qüestió de la Redempció i del Redemptor perdria el seu fonament. Per tant: hi ha el pecat original o no?"

Es podria dir que, contestant a la pregunta del Papa Benet XVI, el premi Nobel de Medicina i president de l'Acadèmia Pontifícia de Ciència Werner Arber, en una entrevista al diari *La Vanguardia* del dia 16 de febrer de 2012, diu: **"Com a científic no puc negar ni provar que Déu existeix. Però sí que nego el creacionisme. Déu no va crear el món d'una sola vegada. El creacionisme és una teoria falsa."**

L'home és fruit d'un procés evolutiu, no es troba creat de cop i volta, d'una sola vegada, com imagina l'Antic Testament, i no hi ha cap pecat original.

EL DOGMA CENTRAL DEL CRISTIANISME

El dogma central de l'Església afirma que Déu s'encarna en Jesucrist per morir a la creu per tal de redimir la humanitat del pecat i de la mort.

Tot això passa d'acord amb un pla del mateix Déu Pare, perquè evidentment la redempció de la humanitat no es pot pas produir per casualitat, cal que hi hagi un pla de Déu. I, evidentment, cal que qui mori sigui de condició divina.

És a dir, que segons aquesta teoria, que és doctrina de fe, Déu Pare planifica la redempció de l'home (que s'ha fet mortal per raó del pecat original que s'ha estès a tota la humanitat des d'Adam i Eva), de forma que aquest home haurà de cometre un altre pecat encara més gran que el primer, com és el de crucificar el seu propi fill Jesús.

Hi cap un major absurd que aquest?

Doncs bé, això és el que sant Pau interpreta i el que transcendeix. Interpreta la mort del Crist com el sacrifici necessari per tal de reconciliar la humanitat amb Déu. És així que es crea dins el cristianisme la base de tota la teologia dogmàtica.

Benet XVI, a la mateixa homilia del 3 de desembre de 2008, sobre el pecat original en els ensenyaments de sant Pau, diu:

“Per aquesta raó, així com per un sol home va entrar el pecat al món, i pel pecat, la mort” (Romans 5,12). Per això, si en la fe de l'Església ha madurat la consciència del dogma del pecat original, és perquè aquest està inseparablement vinculat a un altre dogma, el de la salvació i la llibertat en Crist. Així doncs, mai no hauríem de tractar sobre el pecat d'Adam i de la humanitat separant-los del context de la salvació, és a dir, sense situar-los a l'horitzó de la justificació en Crist.”

Amb sant Pau comença tota la teologia dogmàtica de l'Església, la història dels dogmes: sant Pau crea *motu proprio* una doctrina paral·lela a l'evangeli, la doctrina de la salvació, segons la qual Jesucrist ens redimeix amb la seva mort: “Per Adam tots morim, per Crist tots tornarem a la vida”

A aquest respecte Robert Zollitsch, arquebisbe de Friburg i president de la conferència episcopal d'Alemanya, en una entrevista concedida al canal de notícies alemany Hessischer Rundfunk, el 29 d'abril de 2009, va negar obertament el dogma de la Redempció:

Segons el president de la conferència episcopal d'Alemanya, **“Crist no va morir pels pecats de la humanitat, com si Déu tingués necessitat d’una expiació, la veritat és que Jesús es va oferir, de la seva lliure i espontània voluntat, només per solidaritat amb els pobres i els que pateixen.”**

SEGONS L'ESGLÉSIA CATÒLICA:

LA REDEMPCIÓ DE LA HUMANITAT OBEEIX A UN PLA DE DÉU

Per a la redempció de tota la humanitat, sigui del pecat original que s'ha estès a tota la humanitat des d'Adam i Eva, sigui de qualsevol altre pecat que hagi comès l'home, hi cal:

1. Un pla de Déu

2. Que Jesús sigui de condició divina.

I per això, el catecisme de l'Església catòlica afirma: “que Jesús és lliurat segons el disseny determinat de Déu. Que la mort violenta de Jesús no va ser fruit de l'atzar dintre un concurs desgraciat de circumstàncies, sinó que va ser lliurat segons el disseny de Déu. Que el fill de Déu ha baixat del cel no per fer la pròpia voluntat, sinó la del Pare que l'ha enviat. El Pare lliura el seu fill per reconciliar-nos amb ell, per tal de reparar la nostra desobediència. I que la presència, en el Crist, de la persona divina del Fill fa possible el seu sacrifici redemptor per a tots, ja que cap home, ni que fos el més sant, no estava en situació de prendre damunt seu els pecats de tots els homes i oferir-se en sacrifici per tots.”

Segons aquesta idea, Déu ha de planificar que la humanitat hagi de cometre un altre pecat, encara més gran que el primer, matant el seu propi Fill, condemnant-lo i crucificant-lo, per reconciliar-se amb Ell.

LA IDEA PAGANA DEL SACRIFICI NECESSARI QUE S'ESTÉN DEL MÓN PAGÀ AL JUDAISME

La idea del sacrifici necessari passa del món pagà al judaisme i del judaisme al cristianisme a través de sant Pau.

Sant Pau introdueix dins el cristianisme, com a bon jueu que és, la idea del sacrifici necessari, segons la qual cal la mort de Jesucrist crucificat a la creu per tal de redimir la humanitat, d'acord amb un pla de Déu. És a dir, que la humanitat ha de cometre un altre pecat, encara més gran que el primer, per reconciliar-se amb Ell.

(Hebreus 9,18-22)

La nova aliança segellada amb la sang de Crist:

*“Per això, tampoc la primera aliança no fou inaugurada sense sang. En efecte, primerament, Moisès va recitar a tot el poble, un per un, els diversos manaments, seguint la Llei. Després, va prendre la sang dels vedells i dels bocs, amb aigua, i, amb una llana tenyida de porpra i un hisop, va ruixar el llibre i tot el poble, mentre deia: Aquesta és la sang de l'aliança que Déu ha fet amb nosaltres. I així mateix, va ruixar, amb la sang, la tenda i tots els estris del culte. I es pot ben dir que, segons la llei, **tot es purifica amb sang, i sense vessar sang, no hi ha perdó.**”*

Al llarg de la història de les religions s'ha arribat a creure que Déu vol sacrificis, que calen sacrificis, d'animals i fins i tot humans, per reconciliar-se amb Ell. Però Déu no vol sacrificis, només vol la conversió sincera del cor de l'home, el nostre penediment sincer, fidelitat i bones obres.

Les cerimònies paganes: l'error permanent fruit de la ignorància. L'Església dogmàtica és una església de fanàtics religiosos, que té per causa la seva ignorància.

ELS DOGMES DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA

Hi ha persones que tenen por de pensar per si mateixes en el que diuen creure. L'Església imposa una obediència cega, l'obligació de creure en el que diu i declara de forma dogmàtica.

Els dogmes de l'Església catòlica es troben, tots ells, relacionats, a partir de la idea del pecat original que ens expulsa del paradís i ens converteix en mortals.

Entre d'altres, la teologia dogmàtica afirma:

El dogma de la Redempció de la humanitat per Crist salvador: que Déu s'encarna en Jesucrist per morir a la creu i redimir l'home del pecat i de la mort.

I en correspondència, el dogma de la Santíssima Trinitat. Que es proclama dogma a la vegada que misteri. Que ens diu que hi ha un sol Déu, però tres persones: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant.

L'any 1854 Pius IX va proclamar el dogma de la Immaculada Concepció, que afirma que Maria va néixer sense pecat original. I diu així: *"en virtut de l'autoritat suprema del Nostre Senyor Jesucrist, dels sants apòstols Pere i Pau i de la nostra personal, anunciem, declarem i definim que la doctrina que sosté que la beatíssima Verge Maria va ser preservada immune de tota màcula de la culpa original des del primer instant de la seva concepció per la singular gràcia de Déu omnipotent, en atenció als mèrits de Crist, Jesús salvador del gènere humà, ha estat revelada per Déu."*

A partir d'aquest dogma de la Immaculada Concepció, i com que ningú li feia cas, el mateix Pius IX, setze anys després, el 1870 va promulgar el dogma de la Infal·libilitat Pontifícia, elaborat en el Concili Vaticà I del mateix any.

I com a conseqüència, noranta-sis anys més tard del 1854, el 1950, Pius XII va proclamar el dogma de l'Assumpció al cel de Maria, perquè, naturalment si en Maria no hi havia pecat original tampoc podia morir i, per tant, que va ascendir al cel en cos i ànima.

A L'ESGLÉSIA HI CONVIUEN DUES IDEES I MANERES QUE SÓN CONTRADICTÒRIES

A l'Església hi conviuen dues idees i maneres diferents: les de l'evangeli de Jesucrist, i les de sant Pau. En les idees de sant Pau s'hi troba encara el Déu de l'Antic Testament, que vol sacrificis, i no el Déu de Jesucrist, que no vol tal cosa sinó obres. Déu no vol la mort injusta de cap ésser humà i molt menys la del seu propi fill.

En el cristianisme es barreja el que és vertader amb el que és fals. De fet al Nou Testament, proclamat com a dogma al concili de Trento, se situen els evangelis al costat de les cartes de sant Pau. I, a la missa de cada dia, igualment, la interpretació que fa sant Pau de l'evangeli el precedeix i es proclama com a paraula de Déu.

Sant Pau, amb el que li arriba a través dels seus contactes, crea una doctrina interpretant una altra doctrina i uns fets que ell no ha conegut mai directament. Propagarà aquesta doctrina i dirà que Déu li ha revelat.

Sant Pau, des del principi, interpreta el que ell coneix de la història real de Jesús a la llum de la seva formació judaica.

Jesús ve a completar la llei de Moisès, amb la seva doctrina i la seva vida ens mostra com hem de ser i actuar. Ningú que no conegui el que ell ha dit, directament o a través dels evangelis, no pot pas imaginar el contingut de les seva doctrina, de les seves paràboles, dels seus diàlegs i dels seus sermons. El que diu sant Pau no hi té res a veure, és un discurs doctrinari basat en una interpretació que es fonamenta erròniament.

L'islam basa la seva doctrina en l'Alcorà, que Mahoma, com sant Pau, també cregué que Déu li havia revelat a través d'un àngel, al segle VII després de Crist. Religió que, per cert, es va estendre per la major part del territori on sant Pau va predicar i que té quasi tants seguidors com el cristianisme.

QUI ERA SANT PAU?

Sant Pau va néixer a Tars (actual Turquia) entre els anys 5 i 10 dC, i va morir molt probablement entre el 64 i el 68 a Roma (època de Neró, anys 54-68).

Sant Pau, que coneixia molt bé l'Antic Testament, no va conèixer mai Jesús directament, i pràcticament tampoc els seus deixebles. Des de la seva conversió camí de Damasc, es va passar disset anys de la seva vida escampant les seves idees, sense pràcticament cap contacte amb els apòstols.

Jesús i els seus apòstols eren tots persones laiques. Sant Pau era un fariseu, apassionat i doctrinari. Abans de convertir-se, perseguia els cristians en nom de Déu. I *a posteriori*, escampa les seves idees pensant també que Déu ho vol així. I, de fet, l'Església així ho ha considerat fins al dia d'avui. Sant Pau, com a bon jueu, veia Déu a tot arreu.

Sant Pau va viatjar per territori de les actuals Síria, Turquia i Grècia, i finalment a Roma on va arribar-hi arrestat, acusat pels jueus d'ensenyar doctrines contraries a la llei de Moisès. Va propagar les seves teories i va organitzar l'Església a la seva mida. Va organitzar la institució naixent nomenant els responsables i fins i tot bisbes, sense comptar amb ningú més. I, de fet, va ser a Antioquia de Síria, un dels llocs on més va predicar, on primer es va anomenar cristians els creients en Jesucrist.

En els Fets dels Apòstols no es diu res de si va morir condemnat pels romans i crucificat. Ans al contrari, escrits *a posteriori* de la seva mort, segons sembla per Lluc, qui va acompanyar Pau en el seu viatge a Roma detingut, es diu al seu últim paràgraf (*Fets 28,30-31*): **“Pau va estar ben bé dos anys a la casa seva de lloguer on acollia tots els qui venien a veure'l proclamant el regne de Déu i ensenyant la vida i doctrina de Jesús, Messies i Senyor, amb tota llibertat i coratge, sense destorb de cap mena.”**

Les acusacions fetes pels jueus contra sant Pau, d'ensenyar doctrines contraries a la llei de Moisès, als romans no els afectava el més mínim. No

consta enlloc que fos condemnat i crucificat per aquesta causa, ni tampoc als Fets dels Apòstols.

És molt estrany que, si Lluç escriu els Fets dels Apòstols al voltant dels anys 80 dC, no hi ressenyi com va morir sant Pau.

EL QUE SANT PAU REPRESENTA DINS L'ESGLÉSIA

Per què és, sant Pau, tan important dins l'Església cristiana?

Al costat de l'evangeli hi ha sant Pau interpretant-lo i organitzant l'Església. La doctrina de sant Pau és tan important que és a partir d'ella que es crea la institució eclesiàstica.

Amb ell neix la teologia dogmàtica des de la qual la institució eclesiàstica interpreta l'evangeli. Sant Pau creu que l'home és un pecador que ha de ser redimit amb la mort del Crist i que no val res per si mateix. Ell considera que l'home se salva per la seva fe en Jesucrist, que és qui salva la humanitat amb la seva mort.

És la meua opinió, que sant Pau, doctrinalment, actua en bona mesura com a conseqüència de la seva formació judaica i del seu caràcter apassionat. Està convençut que tot el que fa és per inspiració i voluntat divines. Quan perseguia els cristians també creia fer-ho en nom de Déu. No sense motiu, mil dos-cents anys abans, Moisès imposa als jueus la norma de no utilitzar el nom de Déu en va. El poble jueu, profundament religiós, era molt donat a veure Déu a tot arreu.

L'Església es va instituir per propagar l'evangeli de Jesús i practicar-lo. Tanmateix, es va instituir en bona mesura d'acord amb les idees de sant Pau, i es va desenvolupar i concretar, entre d'altres, en els dogmes que tenen com a base la seva doctrina.

Sant Pau actua com a inductor d'una doctrina eclesiàstica a la mida del seu pensament. Sense ell tot s'hauria desenvolupat d'una manera diferent. Per això, hi ha qui fins i tot el considera a ell el "fundador" d'aquest cristianisme.

Segons el meu parer, amb les seves idees, sant Pau perverteix la idea d'acord amb la qual Déu ha fet l'home. Jo crec que Déu ha fet l'home a la seva imatge i semblança i que en el seu si hi ha l'esperit del creador, que ha de descobrir i que l'empeny permanentment a la veritat, a la justícia i a l'amor.

ELS FETS DELS APÒSTOLS PRESENTEN PAU COM SI HAGUÉS TINGUT UNES RELACIONS AMB ELS APÒSTOLS QUE NO VA TENIR MAI

Als Fets dels Apòstols es narra que sant Pau, una vegada s'ha convertit, retorna des de Damasc a Jerusalem, on anava i venia amb els deixebles amb tota llibertat:

Saule fuig de Damasc. (Fets 9,23-25)

Van passar força dies i els jueus es van confabular per eliminar-lo. Saule fou advertit del complot. Però els deixebles se'l van endur de nit i el varen despenjar, muralla avall, en una cistella.

Saule a Jerusalem. (Fets 9,26-30)

Arribat a Jerusalem, intentava d'entrar en contacte amb el grup dels deixebles; però tots se n'esquitllaven de por. No s'acabaven de fiar que fos realment deixeble. Sort que Bernabé el va agafar pel seu compte, i el presentà als apòstols, explicant-los detalladament com Saule havia vist el Senyor pel camí i com li havia enraonat, i amb quina valentia havia parlat, a Damasc, sobre la persona de Jesús. **Des d'aleshores, anava i venia amb ells per Jerusalem parlant, amb tota llibertat, del Senyor.** Especialment enraonava i discutia amb els jueus de parla grega. Aquests intentaven desfer-se'n, però els germans, que van saber-ho, el van baixar a Cesarea i d'allí l'enviaran a Tars.

Tot això es contradiu amb el que el mateix Pau diu que va passar. A la seva carta als Gàlates, on descriu amb minuciositat tot el que va fer, diu:

(Gàlates 1,15-17)

Però Déu, que em va escollir des d'abans de néixer, i em cridà per pura gràcia seva, va tenir per bé de revelar-me el seu fill perquè n'anunciés la bona nova entre els pobles pagans. **Llavors, immediatament, sense entretenir-me a consultar ningú ni pujar tampoc a Jerusalem per visitar els apòstols cridats primer que jo, me'n vaig anar a l'Aràbia i vaig tornar altra vegada a Damasc.**

(Gàlates 1,18-21)

Només al cap de tres anys, vaig pujar a Jerusalem per conèixer personalment Pere. Aquesta visita va durar quinze dies. D'apòstol, no en vaig veure cap més altre, llevat de Jaume, el parent del Senyor. Mireu, això que us descriu, us ho asseguro de debò davant Déu: no menteixo. Seguidament, vaig viatjar a las contrades de Síria i de Cilícia.

(Gàlates 2,1-2)

Després, al cap de catorze anys, vaig pujar un altre cop a Jerusalem, amb Bernabé, acompanyat també de Titus. M'hi feia pujar una revelació. En conversa particular amb els dirigents, vaig sotmetre al seu judici la bona nova que anuncio entre els pobles pagans, no fos cas que jo corregués o hagués corregut a la babalà.

(Aquesta estança a Jerusalem, segons sembla, només va durar deu dies, abans que els jueus el detinguin en el temple i l'entreguin als romans que l'enviaran a Roma per a ser jutjat)

Un altre tema rellevant, que posa de manifest la falta de correspondència entre el que diu Pau en aquesta carta als Gàlates i el que es diu als Fets dels Apòstols, és que si, segons ell afirma, va estar catorze anys fora de Jerusalem, durant els quals van tenir lloc els seus tres viatges missionals, i el Concili de Jerusalem va ser entremig, és evident que, contràriament al que es diu a *(Fets 15,1-12)*, ell, Pau, no hi va poder assistir.

EL QUE SANT PAU DIU DE SI MATEIX

Carta de sant Pau a la comunitat cristiana de Galàcia:

Adreça. (Gàlates 1,1-4)

Pau, apòstol no pas per cap iniciativa ni mediació humana, sinó per l'autoritat de Jesucrist i per Déu Pare que el retornà de la mort a la vida [...]. Crist s'ha lliurat ell mateix pels nostres pecats amb l'objectiu d'arrencar-nos d'aquest nostre món dolent. I això per complir el disseny del nostre Déu i Pare.

Vocació de Pau a l'apostolat. (Gàlates 1,11-12)

Us faig avinent, germans, que la Bona Nova que jo us he anunciat, no és pas cap invent dels homes. Ningú no me l'ha transmesa. No l'he apresada de ningú, no; és Jesucrist qui me l'ha revelada.

(Gàlates 1,15-17)

Però Déu, que em va escollir des d'abans de néixer, i em cridà per pura gràcia seva, va tenir per bé de revelar-me el seu fill perquè n'anunciés la Bona Nova entre els pobles pagans. Llavors, immediatament, sense entretenir-me a consultar ningú ni pujar tampoc a Jerusalem per visitar els apòstols cridats primer que jo, me'n vaig anar a l'Aràbia i vaig tornar altra vegada a Damasc.

(Gàlates 1,18-21)

Només al cap de tres anys, vaig pujar a Jerusalem per conèixer personalment Pere. Aquesta visita va durar quinze dies. D'apòstol, no en vaig veure cap més altre, llevat de Jaume, el parent del Senyor. Mireu, això que us descric, us ho asseguro de debò davant Déu: no menteixo. Seguidament, vaig viatjar a las contrades de Síria i de Cilícia.

(Gàlates 2,1-2)

Després, al cap de catorze anys, vaig pujar un altre cop a Jerusalem, amb Bernabé, acompanyat també de Titus. M'hi feia pujar una revelació. **En conversa particular amb els dirigents, vaig sotmetre al seu judici la Bona Nova que anuncio entre els pobles pagans, no fos cas que jo corregués o hagués corregut a la babalà.**

(Gàlates 2,7-9)

Ben al contrari: van comprendre que Déu m'havia confiat l'anunci de la Bona Nova als no jueus, com a Pere la missió entre els jueus. És natural: el qui ha fet de Pere l'apòstol dels jueus, m'ha fet també a mi apòstol dels pagans. Jaume, Pere i Joan, que passaven com les columnes de l'Església, van reconèixer que Déu m'havia confiat aquesta tasca.

(El que es diu en els Fets dels Apòstols és ben diferent. *(Fets 21,17-26)*)

Com és de veure, sant Pau afirma que actua inspirat directament per Déu sense necessitat de consultar ningú, ni els apòstols.

Veiem també com, contràriament al que mana Jesús, de forma genèrica, als seus deixebles "Aneu a tots els pobles i anuncieu la bona nova" (*Mt 28,10-20; Mc 16,15; Lc 24,27; Jn 20,21; Fets 1,8*), ell s'atribueix l'encàrrec directe de Déu d'anunciar la Bona Nova als no jueus i a Pere als jueus, eliminant el paper, si més no jeràrquic, de tots els altres.

Tanmateix, de forma contradictòria, reconeix al mateix temps que n'hi ha d'altres com Jaume i Joan, que juntament amb Pere, passen per ser els pilars de l'Església.

Sant Pau s'atorga el dret d'afirmar que Déu l'ha escollit a ell, que no necessita a ningú perquè Déu li ha revelat directament tot el que predica i que així com va escollir Pere per predicar l'evangeli als jueus, ell ha estat

escollit per predicar-lo als altres pobles. Es podria dir que amb ell no hagués calgut ni la presència de Jesús, almenys per anunciar la Bona Nova.

Intenta apropiat-se el llegat de Jesús. Però amb el que diu demostra un gran desconeixement del que va dir Jesús.

Sant Pau es considera un escollit dels déus. Tanmateix, al món d'avui, si es fes analitzar aquest text que acabem de llegir a una comissió interdisciplinària es consideraria que li falta un bull, i que es troba afectat d'una greu psicopatia. Perquè creure que Déu l'ha escollit quasi d'una manera exclusiva, per revelar-li i propagar una doctrina en el que Jesús ja l'havia precedit i ja havia encomanat als seus deixebles, és ser un inconscient, propi, més aviat, d'algú que desconeix el que ha dit Jesús i que viu encegat pel seu fanatisme religiós.

Sant Pau diu que Déu l'ha escollit, que no li cal escoltar a ningú, que Déu li ha revelat tot el que cal saber sobre la doctrina. Passa dels apòstols directes, els menysté a tots. Des d'aquest punt de vista, sant Pau hauria actuat com un impostor.

La impressió que dona més aviat és que s'ho fa venir bé –manipula– per organitzar l'Església que neix amb una espècie de jerarquia bicèfala, ell per un costat i Pere per l'altre. De fet, durant tot aquest període, en què ni tan sols està en contacte amb els apòstols, va nomenant responsables i fins i tot bisbes, als diferents llocs on predica.

Quant a on va a predicar, la realitat històrica també fa pensar que, una vegada convertit al cristianisme, ha de fugir de l'àmbit territorial en què la seva pròpia casta religiosa l'hagués fet ajusticiar. Només cal llegir els Fets dels Apòstols per comprovar que passa mitja vida fugint dels jueus que li volen mal.

SOBRE EL CARÀCTER DE SANT PAU

Abans de la seva conversió:

(Gàlates 1,13-14)

Ja heu sentit explicar la meua vida d'abans en el judaisme: amb quina ràbia perseguia i devastava l'Església de Déu. En qüestió de religió jueva, deixava bon tros enrere molts compatriotes de la meua edat, i era bon tros més fanàtic de les tradicions dels avantpassats.

Després de la seva conversió:

Pau i Bernabé se separen. (Fets 15,37-39)

Bernabé volia endur-se també Joan Marc, Pau, en canvi opinava el contrari [...]. Fou tan forta la discussió entre ells que se'n va anar cadascú pel seu cantó.

Quin pecat he fet? (2a Corintis 11,12-15)

Això ho faig –i ho seguiré fent– per tallar en sec les raons dels busca-raons que voldrien trobar-se al mateix nivell que nosaltres a l'hora de gloriar-se. Mireu, aquests individus són apòstols de nom, treballadors tramposos, disfressats d'apòstols de Crist. No és gens estrany: el mateix Satanàs es disfressa d'àngel bo. No és doncs gran cosa que també els seus servidors es disfressin de servidors d'una causa justa. Però al final tal faran tal trobaran.

(Gàlates 2,4-5)

I això, a despit dels falsos germans, uns intrusos que s'havien infiltrat entre nosaltres per espiar la nostra llibertat - la que tenim com un do de Crist Jesús- i reduir-nos a l'esclavitud... Però no vam capitular ni un instant davant les seves exigències, a fi de salvaguardar, a favor vostre, la Bona Nova en tota la seva autenticitat.

D'evangeli, només n'hi ha un. (Gàlates 1,8-9)

Però no: encara que nosaltres o un missatger del cel us anunciés una Bona Nova diferent de la que us hem anunciat, trenqueu amb ell!

És evident que tot plegat mostra en sant Pau, que no havia conegut ni escoltat mai directament Jesús, un caràcter irreductible en les seves idees. El que fa pensar més aviat en un fanàtic religiós que desqualifica tothom qui no pensa com ell, tant abans com després de la seva conversió.

Nota: Pau es discuteix amb Bernabé per Marc (conegut també com Joan Marc, cosí de Bernabé), el qual serà molt proper a Pere i escriurà o donarà nom al primer evangeli, escrit al voltant de l'any 70)

ÉS PARAULA DE DÉU EL QUE DIU SANT PAU?

Sant Pau crea una doctrina paral·lela a la història real amb el que ell interpreta del que li arriba a través dels seus contactes. Davant les circumstàncies en què es troba en cada moment, afirma categòricament el que ell creu.

Jesús parla atemporalment, sant Pau parla segons a qui va dirigit el que diu, del que en deriven ple de contradiccions.

Així per exemple:

El que pensava sant Pau sobre la salvació (on diu que no depenia dels humans ni de complir la llei):

Mentre que Jesús diu: “Jo no he vingut a canviar la llei de Moisès, sinó a confirmar-la.”

Jesús i la llei de Moisès (Mt 5,17-19)

No us penseu pas que he vingut a anul·lar la llei o els profetes. No he vingut pas a anul·lar, sinó a donar el sentit ple. Us asseguro de debò: mentre no passin el cel i la terra, no passaran ni una “i” ni un punt sobre la “i” de la llei: tot s’acomplirà.

Per això, el qui se salti només un d’aquests manaments tan insignificants i ensenyi la gent a fer-ho així, el declararan el més insignificant en el regne de Déu. En canvi el qui els practiqui i els ensenyi, a aquest sí que el declararan important en el regne de Déu.

Sant Pau diu el contrari:

Segons l’apòstol, la salvació dels jueus, així com la dels gentils, no s’obtenia a través de la llei, sinó a través de la fe en la mort i la resurrecció de Jesús.

Pau creia que els jueus rebutjaven Jesús perquè pensaven que la relació especial que ells tenien amb Déu depenia del fet que posseïen i observaven la llei que Déu els havia donat.

Per a ell, l'observança de la llei no representava cap funció en la salvació; i d'acord amb això, als gentils que es convertien en seguidors de Jesús se'ls ensenyava que no havien de pensar que la seva relació amb Déu milloraria si s'acollien a la llei.

(Romans 3,21-24)

Ara, en canvi, s'ha posat en clar com Déu salva els homes, al marge de qualsevol llei. La llei i els profetes ja n'havien parlat. Sí; Déu salva tots els creients per la fe en Crist Jesús; no fa cap diferència. Com que tots han pecat, tots estan igualment privats de la presència amorosa de Déu. D'ara endavant, per pura gràcia seva, Déu se'ls fa amics seus, sense que s'ho mereixin, gràcies a l'acció alliberadora de Crist Jesús.

(Romans 10,3-4)

Sí, perquè desconeixent el pla salvador de Déu i cercant d'assegurar-se una bona posició davant d'Ell, no s'han sotmès al seu pla salvador. En efecte, el Crist ha posat fi a la llei de Moisès. Ara l'activitat salvífica de Déu ateny tothom, a condició que creguin.

(Romans 10,9-10)

Perquè, si confesses amb els teus llavis que Jesús és Senyor, i en el teu cor creus que Déu l'ha desvetllat d'entre els morts, seràs salvat. Creus del fons del cor, i Déu t'admet a la seva amistat. Confesses amb els llavis, i Déu et salva.

Segons sant Pau:

La llei comporta una maledicció. (Gàlates 3,10-13)

De debò els qui descansen en les pràctiques de la llei, cauen sota el pes d'una maledicció. El qui compleixi les seves prescripcions, viurà per elles. Per això Fe i llei són incompatibles.

Crist ens ha rescatat de la maledicció de la llei, fent-se seva a la creu la maledicció que ens pertocava.

Relacionat amb el que ell predica:

Segons es descriu als Fets dels Apòstols, quan Pau torna a Jerusalem i va a casa de Jaume on es troben reunits els responsables de la comunitat, el primer que li diuen és que vagi al temple i es purifiqui perquè tothom vegi que compleix la llei de Moisès. Perquè se l'acusa d'ensenyar als jueus que viuen entre els pagans a abandonar la llei de Moisès (*Fets 21,17-26*).

I de fet, quan l'arresten, també ho fan acusant-lo d'ensenyar doctrines contràries a la llei de Moisès (*Fets 21,28*).

PAU, CORREGIT PELS PRIMERS APÒSTOLS

Tot el que diu sant Pau té per referència el valor de la mort de Crist, que és el que ell creu que redimeix i salva la humanitat. Segons ell, tot s'hi troba subordinat, fins i tot el compliment de la llei. L'home no se salva per les seves obres, sinó per la seva fe en Jesucrist. Aquesta és la seva tesi fonamental, de la qual deriva tot el seu pensament.

Les teories de sant Pau es troben contestades obertament i contundentment dins dels cercles dels primers apòstols des del primer moment.

Per les dates en què es produeix aquest debat, està clar que els primers apòstols surten al pas de les idees de Pau, idees que no tenen cap altre fonament que el de la seva elucubració intel·lectual. De manera que, el que ell considera que li ha revelat Déu, els altres deixebles directes consideren que és equivocacat.

Des d'aquest punt de vista, el fet d'imaginar-se Pau que Déu li revela les coses en exclusiva, més aviat fa pensar el següent:

Segons es narra als Fets dels Apòstols, el Pau jueu participa d'alguna manera en la mort de sant Esteve, amb la qual va estar d'acord (*Fets 8,1-3*). És, segurament, a partir d'aquest fet que, penedit, es converteix. En el camí de Damasc (com en el camí de Santiago, perquè hi ha camins que es fan cap a l'interior de cadascú), Pau sent una veu interior que l'interpel·la pel que està fent i es converteix. El sentiment penetrant que té li fa creure que Déu se li revela –cosa que, essent possible, no ho és com ell s'imagina. El fet és que, al no tenir unes referències directes de Jesús ni dels seus apòstols, el que ell arriba a creure és, en part, fruit de la seva imaginació. (És així que podria dir-se que es munta la seva pròpia pel·lícula, es lliga la manta al cap i surt a predicar amb l'apassionament que li és característic.)

Quant a les seves teories, efectivament, vegem el que diuen Jaume, Joan i Pere:

Jaume, “el germà del Senyor” i cap de l’Església de Jerusalem, en la seva carta a les “dotze tribus disperses entre els pobles pagans...” cristians d’origen jueu emigrats fora de Palestina, diu:

Fe i obres

(Jaume 2,14)

“Germans meus, de què serveix que un digui que té fe si no l’expressa en obres? El podrà salvar la fe?”

(Jaume 2,17)

“Així igualment la fe, si no s’expressa en fets, és morta de soca-rel.”

(Jaume 2,18-19)

“Tu tens fe, però jo tinc fets”. Demostrem la teva fe sense fets concrets, i jo et demostraré pels meus fets la fe que tinc. Tu creus que hi ha un sol déu, oi? Ben fet que fas. Guaita! Els dimonis també hi creuen... i s’esgarripen!”

(Jaume 2,20)

“Vols adonar-te d’una vegada, tanoca, que la fe sense els fets corresponents és inútil?”

(Jaume 2,24)

“Perquè vegeu que un home és fet i reconegut amic de Déu pels fets i no per la fe i prou.”

(Jaume 2,26)

“Un cos sense ànima és un cadàver. Doncs, també la fe sense fets és ben morta.”

I a la primera carta de sant Joan es diu:

(1a Joan 4,16)

“Déu és amor, i el qui es manté en l’amor viu en Déu i Déu en ell.”

(1a Joan 4,20-21)

“Em diràs: jo rai, que estimo Déu! No estimes el teu germà? Doncs ets un mentider. Perquè si no estimes el teu germà que tens davant els ulls, ja em diràs com pots estimar un Déu que no has vist mai.”

(1a Joan 5,3)

“Sí; l’amor de Déu consisteix a guardar els seus manaments.”

Hem vist també el que diu sant Pere:

(Fets 10,34-35)

“Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d’uns o altres; sinó que acull tothom qui el reconeix i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui.”

Les idees de sant Pau es confronten amb les dels apòstols més propers a Jesús. El que diuen Jaume, Joan i Pere a les seves cartes és absolutament contradictori amb el que Pau predica.

Malauradament, el que transcendeix, teològicament, no és el que opinen els deixebles directes de Jesús sinó el que predica i propaga Pau a través dels seus escrits. De les seves idees derivarà tota la teologia dogmàtica de l'Església. Va convenir a la institució eclesiàstica que fos així.

LA FE I LES OBRES

¿Com se salven els homes, per la seva fe o per les seves obres?

L'home se salva per les seves obres, és a dir pel compliment de la llei de Déu, estimant Déu i els altres i fent el bé. Ho diu Jesús a cada passatge de l'evangeli.

L'afirmació de sant Pau segons la qual l'home se salva per la seva fe en Jesucrist i no pel seu mèrit, constitueix un greu error d'apreciació i és contrària al que diu l'evangeli. Sant Pau afirma que, donat que Crist ens redimeix del pecat i de la mort –redimeix segons això tota la humanitat–, aquesta se salva per Jesucrist i no per ella mateixa. Això, a més de ser una afirmació contrària al que es diu a cada passatge de l'evangeli –que sant Pau no coneix perquè no ha conegut Crist directament i els evangelis van ésser escrits *a posteriori* de la mort de sant Pau–, introdueix a la teologia dogmàtica de l'Església una idea sense cap sentit que consideraria l'ésser humà i tota la humanitat sense cap valor.

A l'atorgar a Jesús tota la remissió del pecat i tota la salvació de la humanitat de tots aquells que creien o creurien en ell, es va crear una figuració del món totalment equivocada. Sant Pau estava equivocat i també tots aquells que com ell varen creure que Jesús ens redimia i que només per la nostra fe en Ell ens salvem, sense més, sense cap mèrit o desmèrit per les nostres obres.

El que diu Jesús a l'evangeli:

Paràbola dels talents (Mateu 25,14-30)

On diu que tots serem jutjats d'acord amb allò que hàgim fet segons el nostre talent. (Segons el talent que ha donat Déu a cadascú).

(Mateu 7,12) (Lluc 6,31)

Regla d'or

Així, tot allò que voleu que us facin els altres, feu-los-ho igualment també vosaltres. Vet aquí la Llei i els Profetes.

(Mateu 7,19-20) (Lluc 6,43-44)

Pels fruits els coneixereu

Tot arbre que no lleva fruit, el tallen i el tiren al foc. En una paraula, pels seus fruits els reconeixereu.

(Mateu 7,21-22) (Lluc 13,25-27)

No us conec

No n'hi ha prou de dir-me: "Senyor, Senyor!", per reconèixer la sobirania de Déu, sinó que cal fer la voluntat del meu Pare del cel.

Molts em diran aquell dia: "Senyor, Senyor!, ¿no profetitzàvem en el teu nom, i en el teu nom expulsàvem dimonis i en el teu nom fèiem tants miracles?" Llavors jo els declararé: "Mai no us he conegut de res. Fora d'aquí, colla de malvats!"

(Mateu 7,24.26) (Lluc 6,47-49)

El fonament

Tot aquell que escolta aquestes paraules meves i actua en conseqüència, s'assembla a aquell home intel·ligent que va bastir la seva casa fonamentant-la damunt la roca. Prou que va ploure i van venir torrentades i va bufar el vent irrompent contra aquella casa. Però no es va ensorrar; és clar tenia el fonament damunt la roca. En canvi, tot aquell que escolta aquestes paraules meves i no en fa cabal, s'assembla a aquell ximplet que va bastir la seva casa damunt la sorra. Va ploure, van venir les torrentades i va bufar el vent irrompent contra aquella casa. I es va ensorrar. Una ruïna total.

(Mateu 12,46-50) (Marc 3,31-35; Lluc 8,19-21)

La mare i els germans de Jesús

Encara enraonava a la gent, que la seva mare i els seus germans s'estaven drets a fora amb ganes de parlar amb ell.

Un li va dir:

-Mira, la teva mare i els teus germans s'estan drets a fora, amb ganes de parlar amb tu.

Però Ell va respondre al qui l'informava:

-Qui és la meva mare i qui són els meus germans?

I assenyalant amb la mà els seus deixebles, va dir:

-Mireu la meva mare i els meus germans. Sí; el qui fa el voler del meu Pare del cel, aquest m'és germà, germana i mare.

(Mateu 21,28-31)

Els dos fills

-Què us sembla? Un home tenia dos fills.

Troba el primer i li diu:

-“Fill, vés avui a treballar a la vinya.”

- “No ho vull”, li replica.

Però després, s'ho repensa i hi va.

Llavors troba l'altre i li diu el mateix.

-“I tant que sí, Senyor!”, contesta; però no hi va.

-Quin d'aquests dos ha fet el que el pare volia?

-El primer, li diuen.

Llavors Ell els fa:

-Sí; us ho asseguro: els publicans i les prostitutes us passen al davant en el reconeixement de Déu com a Senyor.

(Mateu 23,1-3) (Marc 12,38-40; Lluc 11,37-52; 20,45-47)

Denúncia contra escribes i fariseus

Llavors Jesús parlà a la gent i als seus deixebles, dient:

-A la càtedra de Moisès, hi seuen els escribes i fariseus. Feu i observeu, doncs, tot allò que us diguin; ara, no féssiu pas com fan ells, perquè diuen i no fan.

(Mateu 23,2-12)

El judici final

Llavors dirà el rei als de la seva dreta:

-“Veniu, beneïts del meu Pare, preneu possessió del Regne preparat per a vosaltres d’ençà que el món és món. Perquè he passat fam i m’heu donat menjar; he patit set i m’heu donat beure, era foraster i m’heu acollit; anava nu i m’heu vestit; era malalt i m’heu visitat; era a la presó i m’heu vingut a veure.”

I els justos li replicaran:

-“Senyor! ¿Quan t’hem vist afamat i t’hem alimentat, o assedegat i t’hem donat beure? ¿I quan t’hem vist foraster i t’hem acollit, o nu i t’hem vestit? ¿Quan t’hem vist malalt o a la presó i t’hem vingut a visitar?”

I el rei els respondrà:

-“Sí, us ho asseguro, sempre que ho fèieu a un d’aquests germans meus tan petits, m’ho fèieu a mi.”

Llavors dirà als de la seva esquerra:

-“Lluny de mi, maleïts!, al foc etern, preparat per al diable i als seus àngels. Perquè passava fam i no m’heu donat menjar; he patit set i no m’heu donat beure; era foraster i no m’heu acollit; nu, i no m’heu vestit; malalt i a la presó i no m’heu visitat.”

I, ells també, replicaran:

-“Senyor, ¿quan t’hem vist afamat o assedegat, foraster o nu, malalt o a la presó i no t’hem servit?”

Llavors els respondrà, dient:

-“Sí, us ho asseguro, allò que no fèieu a un d’aquests tan petits, tampoc m’ho fèieu a mi.”

UNA ESGLÉSIA PLENA DE MITES I D'EXAGERACIONS

La longitud no té correlació amb la profunditat. J. K. Galbraith

¿És possible considerar un món en què durant dos mil anys s'hagi vingut construint teories que poden finalment resultar completament falses?

Al llarg de la seva història, l'Església, en bona mesura inspirada per les idees de sant Pau, a través dels concilis i dels seus papes, ha anat creant la seva doctrina i la seva organització.

Al mateix temps i per tal d'imposar el seu poder i la seva prevalença, en funció dels interessos de la institució i del poder polític, s'ha dogmatitzat i s'ha fet combregar els cristians en contra de la raó de l'evangeli i d'allò que dicta la pròpia consciència.

També en aquest sentit, s'ha institucionalitzat la santedat i tot el que ha convingut. I s'ha mitificat o condemnat persones completament normals, segons de quin costat hagin estat.

El fundador dels Legionaris de Crist, que comptava amb el suport del Papa de torn, va crear un orde religiós que s'ha estès per tot arreu. Segur que també se l'hagués fet sant si no hagués transcendit a què es dedicava durant el seu temps lliure.

La veritat és indestructible, perquè ve de Déu i és dins els nostres cors. Ell ens ha creat així. Qualsevol persona que viu amb honestat la seva vida ho pot comprovar.

Afirmar que hi ha un pecat original és fals. Construir la dogmàtica sobre aquesta idea és com construir un conte de fades per a nens petits.

Afirmar que Déu revela els dogmes que es proclamen és mentir, a més d'usar el nom de Déu en va. I no hi ha cap misteri, l'únic que hi ha és ignorància.

Afirmar que d'acord amb un pla de Déu l'home es redimeix cometent un altre pecat més gran que el primer, és no entendre res de com és el Déu de Jesucrist en el que diem creure. La idea del sacrifici necessari és una aberració.

A la llum de l'evangeli i del coneixement actual s'ha de revisar tota la doctrina de l'Església. Per fer-ho possible, el primer que cal és resituar el Papat al lloc de què no hauria d'haver sortit mai –i això és el que està fent el Papa Francesc–. Sense aquest primer requisit difícilment es podrà canviar res, perquè mentre es doni al Papa tota l'autoritat per interpretar i decidir el que està bé o no, es dependrà sempre del seu poder absolut, de les seves limitacions, i de criteris massa personals i poc objectivables.

Síntesi conceptual

El dogma central de l'Església elaborat des de sant Pau afirma que Déu s'encarna en Jesucrist per morir a la creu per tal de redimir la humanitat del pecat i de la mort.

San Pau introdueix dins el cristianisme, com a bon jueu que és, la idea del sacrifici necessari, segons la qual cal la mort de Jesucrist crucificat a la creu per tal de redimir la humanitat. Es a dir, que la humanitat ha de cometre un altre pecat, encara més gran que el primer, per reconciliar-se amb Déu.

Sant Pau, que coneixia molt bé l'Antic Testament, no va conèixer mai Jesús directament, i pràcticament tampoc els seus deixebles. Des de la seva conversió camí de Damasc, es va passar disset anys de la seva vida escampant les seves idees, sense pràcticament cap contacte amb els apòstols.

Les idees de sant Pau es confronten obertament amb les dels apòstols més propers a Jesús. El que diuen Jaume, Joan i Pere a les seves cartes és absolutament contradictori amb el que Pau predica.

Afirmar que d'acord amb un pla de Déu l'home es redimeix cometent un altre pecat més gran que el primer, és no entendre res de com és el Déu de Jesucrist en el que diem creure. La idea del sacrifici necessari és una aberració.

ÍNDEX

SANT PAU I EL DOGMATISME RELIGIÓS

La història de Jesús i dels evangelis

La història que ens arriba fruit d'una conjunció determinada de forces

La teologia dogmàtica, una teoria imaginària

El dogma central del cristianisme

Segons l'Església catòlica: la redempció de la humanitat obeeix a un pla de Déu

La idea pagana del sacrifici necessari que s'estén del món pagà al judaisme

Els dogmes de l'Església catòlica

A l'Església hi conviuen dues idees i maneres que són contradictòries

Qui era sant Pau?

El que sant Pau representa dins l'Església

Els Fets dels Apòstols presenten Pau com si hagués tingut unes relacions amb els apòstols que no va tenir mai

El que sant Pau diu de si mateix

Sobre el caràcter de sant Pau

És paraula de Déu el que diu sant Pau?

Pau, corregit pels primers apòstols

La fe i les obres

Una Església plena de mites i d'exageracions

Síntesi conceptual

Contraportada

Aquest assaig pretén mostrar com la teologia que arrenca amb sant Pau es desenvolupa a partir d'una realitat fictícia, profundament equivocada, i d'uns fets que s'interpreten incorrectament.

Damunt de la ignorància, s'hi han construït molts castells, potser cap de més perniciosos que el del dogmatisme religiós.

El relativisme més gran és el que ve de la mateixa institució eclesiàstica, que interpreta l'evangeli de manera interessada –en la pròpia organització i poder– i ha creat paral·lelament uns dogmes que no tenen cap fonament real.

Dels dogmes, aparentment, ningú no en fa cas, però són ells els que sostenen tota la doctrina oficial de l'Església i la mateixa institució eclesiàstica.

L'Església ha de retornar a l'evangeli de Jesucrist, i no a l'evangeli que s'interpreta des de la teologia dogmàtica que ha estat construïda de forma interessada per la institució eclesiàstica des de l'època en què el poder polític i el religiós han anat junts.

Contraportada

Aquest assaig pretén mostrar com la teologia que arrenca amb sant Pau es desenvolupa a partir d'una realitat fictícia, profundament equivocada, i d'uns fets que s'interpreten incorrectament.

Damunt de la ignorància, s'hi han construït molts castells, potser cap de més pernicios que el del dogmatisme religiós.

El relativisme més gran és el que ve de la mateixa institució eclesiàstica, que interpreta l'evangeli de manera interessada – en la pròpia organització i poder– i ha creat paral·lelament uns dogmes que no tenen cap fonament real.

Dels dogmes, aparentment, ningú no en fa cas, però són ells els que sostenen tota la doctrina oficial de l'Església i la mateixa institució eclesiàstica.

L'Església ha de retornar a l'evangeli de Jesucrist, i no a l'evangeli que s'interpreta des de la teologia dogmàtica que ha estat construïda de forma interessada per la institució eclesiàstica des de l'època en què el poder polític i el religiós han anat junts.